

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania S. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty rodzinnej z ubezpieczenia wypadkowego.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. przyznaje adwokat A. K., Kancelaria Adwokacka w (...), ul.
S. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) tytułem
nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z uwzględnieniem stawki podatku
od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację S.L. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 października 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. z dnia 30 września 2009 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty rodzinnej na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.). W postępowaniu przed

Sądami *meriti* ustalono, że podczas pracy w KWK „K.”, w Oddziale Mechanicznej (...), S. L. uległ w dniu 23 lipca 1987 r. wypadkowi, doznawszy poparzenia twarzy I i II stopnia, obejmującego powłoki ciała. Jego zgon nastąpił w dniu 18 grudnia 2000 r. z przyczyny nagłego zatrzymania krążenia, zawału mięśnia sercowego i uogólnionej miażdżycy. Na podstawie opinii biegłych lekarzy - kardiologa i neurologa - przyczyna zgonu nie pozostaje żadnym związkiem z doznanym wypadkiem.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego zmianę przez przyjęcie, że przysługuje jej prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu w związku z jego wypadkiem przy pracy, ewentualnie uchylenie tego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...), została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie art. 6 ust. 1 w związku z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) przez przyjęcie jako przyczyny zgonu jej męża choroby samoistnej, niewłaściwe zastosowanie art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, gdyż na podstawie art. 49a ust. 2 tej ustawy powinny znaleźć zastosowanie przepisy art. 26 ust. 1 ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz przyjęcie braku związku przyczynowego między zgonem męża a wypadkiem przy pracy. Zarzuciwszy obrazę przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. – skarżąca wskazała na przyjęcie przez Sąd Apelacyjny za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania określiła skargę jako oczywiście uzasadnioną, „gdyż Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego w powiązaniu z przepisami prawa procesowego”. Podniosła, że oczywiście błędnie przyjęto zważającą interpretację przepisów powołanych w podstawach skargi kasacyjnej, z pominięciem możliwości zaistnienia przyczyny zewnętrznej przyczyniającej się do zgonu dopiero po wielu latach, w szczególności gdy nakłada się na schorzenie o

charakterze wewnętrznym i powoduje jego stopniowe pogłębienie. W przypadku jej męża choroba niedokrwienna mogła być wynikiem wpływu rozmaitych czynników zewnętrznych pozostających w związku z pracą na tkwiące w organizmie pracownika schorzenia samoistne.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołuje się na oczywistą zasadność swej skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącą uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, a argument o oczywistości skargi został zbudowany na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i przyznał pełnomocnikowi powódki wyznaczonemu przez Sąd, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, wynagrodzenie według norm przepisanych (§ 2 i 19 w związku z § 12 ust. 2 i 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

